

Arrest

nr. 290 233 van 14 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 februari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 april 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij werd op 29 september 2009 betrapd op prostitutie.

Een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving werd genomen, maar zij werd op 13 oktober 2009 vrijgesteld uit het gesloten centrum.

Zij diende op 2 november 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij werd aangetroffen op 20 juli 2010 bij een vechtpartij, waarna zij bevolen werd om het grondgebied te verlaten.

De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd op 6 december 2010 ongegrond verklaard.

Zij bood zich op 4 februari 2015 aan bij het gemeentebestuur van Sint-Niklaas om een wettelijke samenwoning af te sluiten met de heer R.W., met de Belgische nationaliteit.

Zij werd op 26 februari 2015 opnieuw bevolen om het grondgebied te verlaten. Tegen die beslissing diende zij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het annulatieberoep verwierp op 12 augustus 2015 bij arrest nr. 150 662.

Het parket van Dendermonde verleende op 6 mei 2015 een positief advies voor wat betreft het voorgenomen huwelijk tussen de verzoekende partij en de heer R.W.

Zij diende daarop op 19 juni 2015 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

Op 10 december 2015 werd echter een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde op 12 mei 2016 bij arrest nr. 167 517 de bevelscomponent van de beslissing van 10 december 2015. De beslissing houdende de weigering van het verblijf bleef wel overeind.

De verzoekende partij diende op 23 januari 2017 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Die aanvraag werd op 6 juni 2017 onontvankelijk verklaard. De verzoekende partij werd diezelfde dag bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest van 26 juli 2018 werd het beroep tot nietigverklaring tegen die beslissingen verworpen door de Raad.

De verzoekende partij diende op 22 juli 2022 een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bij beslissing van 29 januari 2021 weigerde de stad Antwerpen die aanvraag in overweging te nemen. Bij arrest van 30 april 2021 werd het beroep tegen die beslissing verworpen door de Raad.

De verzoekende partij diende op 9 december 2021 een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bij beslissing van 2 februari 2023 werd die aanvraag onontvankelijk bevonden bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Het beroep tegen deze beslissing, gekend onder rolnummer RvV 288 332 werd bij arrest nr. 290 232 van 14 juni 2023 door de Raad verworpen.

Op 2 februari 2023 kreeg de verzoekende partij ook het bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: I., J. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Uwelu

nationaliteit: Nigeria

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als O. T., geboren op (...);

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

I. A. H., geboren op (...), nationaliteit: Nigeria

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Het hoger belang van haar dochter wordt niet geschaad daar ze niet gescheiden wordt van haar enige zorgfiguur en daar haar dochter de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of onherstelbaar nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het hoorrecht, van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

EERSTE ONDERDEEL

1. Verzoekster diende op 9 december 2021 een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet bij de burgemeester van de stad Antwerpen.

De machtiging tot verblijf van verzoeker op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid onontvankelijk verklaard. Deze beslissing dateert van 2 februari 2023. De bestreden beslissing draagt eenzelfde datum.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

3. Verzoekster is een Nigeriaans staatsburger, geboren op (...) en afkomstig uit Uwelu. Sedert meer dan dertien jaar geleden verliet verzoekster haar geboorteland en kwam ze in België terecht. Verzoekster heeft hierdoor een uitgebreide voorgeschiedenis in België, zoals kan worden afgeleid uit het administratief dossier. Verzoekster werd immers reeds op 29 september 2009 aangetroffen in het Rijk.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoekster zou dienen terug te keren, na haar verblijf in België, naar het land waarvan zij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Nigeria).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoekster dient terug te keren naar Nigeria (“nationaliteit: Nigeria”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.

3. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskennis van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden onzegd, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

4. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht

door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

5. De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.

Verzoekster kampt actueel met medische problemen. Zij verwijst hiervoor naar het standaard medisch getuigschrift van 10 februari 2023 dat zij voegt onder stuk 3. Zij ondergaat momenteel een behandeling hetgeen, indien zij deze stopzet, aanleiding zal geven tot hart- en hersencomplicaties en maagpijn. De bestreden beslissing zou evenwel als gevolg hebben dat de behandeling van verzoekster zou worden onderbroken.

Verzoekster is in België immers bevallen van een dochter: I. A. (...) (geboren op (...)). Zij is de enige zorgfiguur voor haar dochter. De vaderlijke afstamming werd niet vastgesteld. De dochter van verzoekster kampt eveneens met medische problemen, onder meer aan haar neus en gehoor. Zij dient een behandeling te ondergaan die tot een jaar in beslag kan nemen (stuk 4). De bestreden beslissing zou evenwel als gevolg hebben dat de behandeling van de minderjarige dochter van verzoekster zou worden onderbroken.

Verzoekster werd evenwel niet door verweerder in de gelegenheid gesteld om te worden gehoord, voorafgaandelijk het opleggen van een verwijderingsbeslissing. De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

DERDE ONDERDEEL

4. Zelfs in het enkele geval geen schending van het hoorrecht zou worden aangenomen, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat in elk geval niet blijkt dat op een zorgvuldige wijze rekening werd gehouden met de private belangen van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Er wordt in het bijzonder niet op een zorgvuldige wijze rekening gehouden met haar gezinssituatie, aangezien de gemachtigde zich ertoe beperkt te stellen dat de dochter van verzoekster niet zou worden gescheiden van haar moeder.

Verzoekster is in België bevallen van haar dochter: I. A. (...) (geboren op (...)), na haar jarenlange verblijf in België (sinds 2009, zie hieronder). Verzoekster is de enige zorgfiguur voor haar dochter. De vaderlijke afstamming werd niet vastgesteld. De minderjarige dochter is nog jong en erg hulpbehoevend.

De dochter van verzoekster verbleef enkel in België maar zou door de bestreden beslissing worden onttrokken van haar omgeving de stabiliteit die zij in België kent. De impact van een verwijderingsmaatregel op de minderjarige is dan ook groot, omdat de minderjarige niet enkel zou worden onttrokken van haar vertrouwde en stabiele omgeving, broodnodig voor kinderen die opgroeien, maar zij eveneens zou terechtkomen in een volledige andere “wereld”, gelet op het verschil tussen Nigeria en België. Zij is volledig onbekend met Nigeria en de manier van leven in dit gedeelte van de wereld. De moeder van de minderjarige heeft bovendien geen binding meer met dit land en ontbeert de nodige basisbehoeften om te voorzien in onderdak, voeding en hygiëne (zie verder hieronder), waardoor de minderjarige terecht zou komen in grote onzekerheid en instabiliteit. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter niet dat hiermee werd rekening gehouden.

De dochter van verzoekster kampt bovendien met medische problemen, onder meer aan haar neus en gehoor. Zij dient een behandeling te ondergaan die tot een jaar in beslag kan nemen (stuk 4). De bestreden beslissing zou evenwel als gevolg hebben dat de behandeling van de minderjarige dochter van verzoekster zou worden onderbroken.

Ook verzoekster kampt met medische problemen. Zij verwijst hiervoor naar het standaard medisch getuigschrift van 10 februari 2023 dat zij voegt onder stuk 3. Zij ondergaat momenteel een behandeling hetgeen, indien zij deze stopzet, aanleiding zal geven tot hart- en hersencomplicaties en maagpijn. De bestreden beslissing zou evenwel als gevolg hebben dat de behandeling van verzoekster zou worden onderbroken.

Verzoekster wijst bovendien op de zeer lange tijd dat zij in België verblijvende is en het gebrek aan enige band met Nigeria. Hierdoor ontbeert zij de nodige basisbehoeften om te voorzien in onderdak, voeding en hygiëne bij een terugkeer naar Nigeria.

Verzoekster is een Nigeriaans staatsburger, geboren op (...) en afkomstig uit Uwelu. Sedert meer dan dertien jaar geleden verliet verzoekster haar geboorteland en kwam ze in België terecht. Verzoekster heeft hierdoor een uitgebreide voorgeschiedenis in België, zoals kan worden afgeleid uit het administratief dossier.

Verzoekster werd op 29 september 2009 aangetroffen in het Rijk. Zij verkreeg een bevel om het grondgebied te verlaten, met een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vrijheidsberoving betekend. Zij werd op 13 oktober 2009 opnieuw vrijgesteld. Door verzoekster werd op 2 november 2009 een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Op 6 december 2010 werd de aanvraag tot machtiging van verblijf evenwel ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Verzoekster had een duurzame relatie met een Belgisch

onderdaan (de heer W. R. (...)). Zij bood zich op 4 februari 2015 aan bij het gemeentebestuur van Sint-Niklaas met haar toenmalige Belgische partner. Het parket van Dendermonde verleende op 6 mei 2015 een positief advies inzake de relatie tussen verzoekster en haar partner en hun wens om in het huwelijk te treden. Verzoekster diende op 19 juni 2015 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familie van een burger van de Unie. Op 10 december 2015 werd evenwel een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten (een bijlage 20). De partner van verzoekster beschikte niet over de vereiste stabiele bestaansmiddelen. De bevelscomponent werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd bij arrest van 12 mei 2016 (nr. 167.517). Door verzoekster werd op 23 januari 2017 een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 6 juni 2017. Vervolgens werd door verzoekster op 9 december 2021 een nieuwe aanvraag tot machtiging van verblijf ingediend op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet (de huidige aanvraag).

Verzoekster bracht vervolgens verschillende verklaringen en attesten voor bij haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 9 december 2021 waaruit kan worden vastgesteld dat zij in België heeft verbleven gedurende bovenvermelde periode. Verzoekster wees tevens op de elementen reeds aanwezig in het administratief dossier. Het zeer langdurige verblijf van verzoeker in België blijkt uit deze (objectieve) vaststellingen.

Verzoekster haar leven speelt zich reeds geruimde tijd in België af, zoals kan worden vastgesteld aan de hand van bovenvermelde documenten. Verzoekster benadrukte dan ook in haar aanvraag dat zij hierdoor niet de mogelijkheid is om terug te keren naar Nigeria om aldaar haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen. Haar volledig netwerk bevindt zich in België. Verzoekster is woonachtig in België en kan, via dit netwerk, voorzien in haar (basis)behoeften. Verzoekster heeft geen binding meer met Nigeria. Verzoekster heeft evenmin nog enige eigendom in dit land of steun waarop zij kan rekenen. Verzoekster verwees hiervoor naar een getuigenverklaring van haar zus, zoals voorgebracht onder stuk 6 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Er blijkt uit de motieven van de besteden beslissing evenwel niet dat hiermee op een zorgvuldige en redelijke wijze werd rekening gehouden, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Het is bovendien kennelijk onredelijk om, gelet op bovenvermelde elementen, te veronderstellen dat verzoekster, na haar definitief vertrek uit Nigeria en haar verblijf in België sinds 2009, thans beroep kan doen op familie, vrienden of kennissen bij een afreis naar Nigeria. Dit geldt des te meer, omdat verzoekster bevallen is van haar dochter in België en zij, als enige zorgfiguur, voor haar instaat.

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Zoals uit het feitenrelaas in punt 1. van dit arrest reeds blijkt verwierp de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 2 februari 2023. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat omwille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer de in casu bestreden beslissing zou moeten vernietigd worden.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de betrokken vreemdeling de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de in casu bestreden beslissing wel degelijk expliciete motieven bevat in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, namelijk:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Het hoger belang van haar dochter wordt niet geschaad daar ze niet gescheiden wordt van haar enige zorgfiguur en daar haar dochter de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of onherstelbaar nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek.”

Daarnaast merkt de Raad op dat de verzoekende partij zelf op 9 december 2021 een verblijfsaanvraag indiende op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 2 februari 2023, op dezelfde dag als de in casu bestreden beslissing werd genomen, onontvankelijk bevonden. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk de mogelijkheid heeft gehad om alle volgens haar relevante informatie waaruit blijkt dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren om van daaruit een aanvraag tot verblijf in te dienen, aan het bestuur voor te leggen. In zoverre zij verwijst naar een medische problematiek stelt de Raad vast dat deze stukken dateren van na de bestreden beslissing. Zelfs al zou zij gehoord geweest zijn voor het nemen van het bezwarend besluit, dan had zij deze gegevens niet kunnen aanbrengen. Hoe dan ook staat het verzoekster vrij om een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen indien zij van oordeel is dat de medische situatie dusdanig ernstig is dat zij een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staat.

Uit het arrest nr. 290 232 van 14 juni 2023 blijkt dat de Raad van oordeel was dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat het bestuur de door haar aangevoerde elementen tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op kennelijk onredelijke wijze zou hebben beoordeeld.

De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 290 232 van 14 juni 2023 in beroep tegen de voornoemde beslissing tot onontvankelijkheid onder meer als volgt:

“In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden in haar enig middel heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk de elementen van lang verblijf en de afwezigheid uit Nigeria samen en in relatie tot elkaar beoordeeld.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing immers uitgebreid op dit punt. Deze motieven luiden als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen binding meer heeft met Nigeria, dat zij geen eigendom of steun meer heeft in dit land waarop zij kan rekenen. Ter staving hiervan legt ze een verklaring van haar zus voor. Echter, we stellen vast dat het hier gaat om een louter gesolliciteerde verklaring gaat die in functie van betrokkene werd opgesteld en niet gepaard gaat met de objectieve stukken die de loutere beweringen ondersteunen. Evenmin wordt een identiteitskaart of paspoort voorgelegd van de opsteller noch enig bewijs van verwantschap tussen betrokkenen. Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 21 jaar in Nigeria en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen eigendom of steun meer zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.” *“Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag*

in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Verzoekster maakte zelf de keuze om drie aanvragen 9bis en een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Het feit dat zij nog steeds in België verblijft, is het gevolg van haar eigen keuzes. Zij maakt de keuze om haar uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en het bevel om het grondgebied te verlaten die al aan haar betekend werden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).”, en “De elementen van lang verblijf integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2009, dus al meer dan dertien jaar in België zou verblijven, dat zij een intense binding met België opgebouwd zou hebben, dat haar leven zich reeds geruime tijd in België zou afspelen, dat haar volledig netwerk zich in België zou bevinden, dat ze de facto reeds deel zou uitmaken van de samenleving waartoe zij behoort, dat zij geworteld zou zijn in onze samenleving, dat zij de Nederlandse taal zou spreken, dat zij gedaan zou hebben wat ze kom om haar toegang tot de arbeidsmarkt te vergroten, dat zij de intentie zou hebben om conform de Belgische waarden en normen verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven waar zij thans reeds deel van uit zou maken, dat zij reeds jarenlang gewerkt zou hebben, dat dit haar engagement naar de samenleving toe zou benadrukken, dat zij niet ten laste zou vallen van het sociale zekerheidstelsel, dat zij vier getuigschriften babysitten voorlegt evenals een bewijs van deelname aan naailessen in het jaar 2016-2017, zeven getuigenverklaringen, een bewijs van afspraak bij VDAB, twee deelcertificaten Nederlandse taallessen, een inschrijvingsbewijs voor een vormingstraject van het CAW inzake opvoedingsondersteuning vanaf 01.09.2016, een inschrijvingsbewijs VDAB dd. 29.06.2015 en haar inburgeringscontract dd. 11.08.2015) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

De verzoekende partij stelt in haar enig middel in feite enkel dat zij niet akkoord gaat met voornoemde motieven. De verzoekende partij betwist echter niet dat zij inderdaad 21 jaar in Nigeria heeft gewoond, noch dat de verklaring van haar beweerde zus een louter gesolliciteerde verklaring betreft die niet gepaard gaat met de objectieve stukken die de loutere beweringen ondersteunen, noch dat evenmin een identiteitskaart of paspoort werd voorgelegd van de opsteller noch enig bewijs van verwantschap tussen betrokkenen, noch dat de verzoekende partij beroep kan doen op de IOM, noch dat het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf voldoende reden is om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid en de verzoekende partij er steeds van op de hoogte was dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Deze motieven blijven dan ook overeind. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op het lange verblijf van de verzoekende partij in België kennelijk onredelijk zouden zijn.

De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van lang verblijf en de integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het motief van de bestreden beslissing dat deze elementen de gegrondheid van de aanvraag betreffen blijft dus eveneens overeind.”

Ook wat betreft de aangevoerde schending van het familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bevat de in casu bestreden beslissing expliciete motieven, namelijk:

“Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of onherstelbaar nadeel met zich meebrengt.”

Daarnaast oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 290 232 van 14 juni 2023 in beroep tegen de voornoemde beslissing tot onontvankelijkheid bovendien als volgt:

“Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder ook dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met het feit dat de verzoekende partij een dochter heeft. De verwerende partij motiveert immers als volgt:

“We stellen vast dat betrokkene slechts één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name haar dochter. Echter, haar dochter beschikt niet over enig verblijfsrecht en dient haar moeder aldus te vergezellen bij een terugkeer naar Nigeria. De Belgische geboorteakte van haar dochter meldt geen vaderlijke afstamming. Huidige aanvraag 9bis werd enkel voor betrokkene zelf en niet voor haar dochter ingediend. Hieruit kan slechts afgeleid worden dat er voor haar dochter geen noemenswaardige hinderpalen blijken om terug te keren naar haar land van herkomst en om een eventuele verblijfsaanvraag in te dienen via de gewone procedure vanuit het buitenland (RVV, arrest nr 270968 van 05.04.2022).”

De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.”

De verzoekende partij beperkt zich wat betreft bovenvermelde motieven in haar enig middel tot de loutere bewering dat haar dochter zou worden onttrokken van haar vertrouwde en stabiele omgeving, broodnodig voor kinderen die opgroeien, maar zij eveneens zou terechtkomen in een volledige andere “wereld”, gelet op het verschil tussen Nigeria en België. Zij is volgens de verzoekende partij volledig onbekend met Nigeria en de manier van leven in dit gedeelte van de wereld. De verzoekende partij beperkt zich louter tot het formuleren van haar visie op dit punt, maar brengt van deze beweringen geen enkel begin van bewijs bij. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat bovenvermelde motieven van de bestreden beslissing en elementen die blijken uit het administratief dossier (en meer bepaald uit de beslissing tot onontvankelijkheid van 2 februari 2023) kennelijk onredelijk zouden zijn.

Ook wat betreft de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bevat de bestreden beslissing concrete motieven, namelijk:

“De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek.”

De verzoekende partij betwist de overige motieven van de bestreden beslissing niet, en zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU